

23 maart 2021 - In 2011 besloot Duitsland tot een kernuitstap, na eerdere aarzelingen definitief gemotiveerd door de kernramp in Fukushima. Dit was voor de Zweedse energiereus Vattenfall aanleiding om van Duitsland een schadevergoeding van meerdere miljarden te eisen, zich beroepend op het '[Energiecharterverdrag](#)'. Met dit laatste kunnen bedrijven zich richten tot een uitzonderingsrechtbank ('arbitragehof') om van overheden compensatie te eisen als ze zich in hun winstvooruitzichten geschaad voelen door beleidsbeslissingen.

Begin maart raakte bekend dat Duitsland een [minnelijke schikking](#) heeft getroffen : mits betaling van 1,4 miljard € door de Duitse belastingbetaler zal Vattenfall zijn claim - inmiddels opgelopen tot [6 miljard €](#), waarvan [1,6 miljard 'proceskosten'](#) - intrekken. In antwoord op een vraag van Die Linke in de Bundestag bleek de Duitse regering voor deze zaak al 21,7 miljoen € aan advocaten en expertise betaald te hebben.

Blijkbaar heeft de Duitse overheid weinig vertrouwen in het Europees Hof van Justitie. Dit oordeelde immers (in de zaak [Achmea](#)) dat uitspraken van een arbitragehof in bilaterale investeringsakkoorden tussen EU-lidstaten in strijd zijn met het Europees recht.

Als een mogelijkheid als Duitsland buigt voor een dubieuze miljardenclaim van een bedrijf kan men zich voorstellen hoeveel druk zulke investeringsclausules ('ISDS') uitoefenen op veel kleinere landen. Het feit dat de moedermaatschappij van Vattenfall voor 100% eigendom is van de Zweedse overheid geeft ook te denken over de fantastische samenwerking tussen lidstaten om de energietransitie tot een goed einde te brengen. (hm)

---

Hits: 230

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)